

A legfurcsább ékszerrablás

Uncommon

különös bűnözők

CRIMINALS

fine
selection

ALLY CARTER

ALLY CARTER

Uncommon
különös bűnözők
CRIMINALS

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

Vanessának

I. FEJEZET

Moszkva igen hideg és zord tud lenni télen, ám a Tverszkoj körúton álló nagy, öreg épület mintha mindig is dacolt volna e megmásíthatatlan ténnyel, ahogy sok minden mással is az évek során.

Amikor a cári időkben az emberek kenyérért álltak sorba az utcán, a nagy házban kaviárt szolgáltak fel. Amikor egész Oroszország reszketett a dermesztő szibériai szélben, ebben a házban égett a tűz, és gázláng világított minden szobában. Amikor pedig véget ért a második világháború, és Leningrádból meg Berlinből nem maradt más, csak kőtörmelék és omladozó falak, a Tverszkoj körúton álló házban fogtak egy kalapácsot, és beverték egy szöveget a falba – hogy felakaszthassanak egy festményt a lépcsőforduló tetején –, ezzel jelezve a háború végét.

A festmény kicsi volt, talán hússzor huszonöt centiméteres. Az ecsetvonások lágyak, ám aprólékosan kidolgozottak. A kép témája pedig, a provence-i vidék, nagy kedvence volt egy Cézanne nevű festőnek.

A házban sosem került szóba, hogyan került oda a festmény. A személyzet egyetlen tagja sem kérte a ház urát, a magas rangú szovjet

tisztviselőt, hogy meséljen a képről, a háborúról vagy a csatában és azon túl nyújtott szolgálatairól, amivel kiérdemelte e pazar ajándékot. A Tverszkij körúton álló házban nem meséltek történeteket, ezt mindenki tudta. Különben is, a háborúnak vége volt. A nácik vesztettek. A győzteseknek járt a zsákmány.

Vagyis jelen esetben a festmény.

Időközben a tapéta megfakult, és hamarosan már alig volt valaki, aki emlékezett volna a férfinak, aki annak idején magával hozta a festményt a frissen felszabadított Kelet-Berlinből. Egyetlen szomszéd sem merte kiejteni száján a KGB szót. A régi és új szocialisták közül, akik a szélesre tárt ajtókon özönlöttek a házba a különféle estélyekre, senki sem merte említeni az orosz maffiát.

A festmény továbbra is ott függött a falon, szólt a zene, zajlott a parti – visszhangot vetett az utcára, majd beleolvadt a hideg éjszakába.

A február első péntekén tartott estélyt adománygyűjtő céllal rendezték – bár hogy milyen célra vagy alapítványnak gyűjtöttek, tulajdonképpen senki sem tudta. Nem volt jelentősége. Ugyanazokat az embereket hívták meg. Ugyanaz a szakács készítette ugyanazokat az ételeket. A férfiak ugyanazt a szivart szívták, és ugyanazt a vodkát itták, mint máskor. És természetesen a szóban forgó festmény még mindig ott lógott a falon a lépcső tetején, mintha az alatta zajló estély résztvevőit figyelte volna.

Valójában volt egy új vendég is a szokásos résztvevők között.

Amikor az ajtóban álló férfinak mondott egy nevet a listáról, az orosz kiejtéséből kihallatszott némi akcentus. Amikor átadta a kabátját az egyik szobalánynak, senkinek sem tűnt fel, hogy ilyen vékony

darabot egyetlen moszkvai telet megélt nő sem hordana. A vendég alacsony volt, fekete haja minden tekintetben túl fiatal arcot keretezett. A többi nő figyelte, ahogy bevonul; felmérték a konkurenciát. A férfiaknak viszont alig tűnt fel, miközben az ételt csipegetve és italát kortyolgatva arra várt, hogy teljen az idő, és a vendégek kellően elázzanak. Mikor végre elérkezett a pillanat, senkinek sem tűnt föl, hogy a hamvas bőrű fiatal lány felment a lépcsőn, és leakasztotta a képet a szögről, amin függött. Utána az ablakhoz ment.

Kiugrott rajta.

A Tverszkoi körúton álló ház és lakói színét se látták többé se a lánynak, se a festménynek.

2. FEJEZET

Februárban senki sem látogat Moszkvába csak úgy, kedvtelésből.

Talán ezért nézett a vámtiszt olyan különösen arra az átlagosnál alacsonyabb tizenéves lányra, aki az orosz tél elől aznap New Yorkba menekülő üzletemberek és emigránsok mögött várakozott a sorban.

– Mennyi ideig voltál távol? – kérdezte a vámtiszt.

– Három napig – válaszolta a lány.

– Van valami elvámolnivalód? – A vámtiszt lehajtotta a fejét, és félhold alakú szemüvege fölött szemügyre vette a lányt. – Hoztál magaddal valamit, kedvesem?

A lány úgy tűnt, végiggondolja a dolgot, aztán megrázta a fejét.

– Nem.

Amikor a nő megkérdezte, egyedül utazott-e, nem egy kellő gondossággal eljáró kormányzati tisztviselőnek tűnt, sokkal inkább egy anyának, aki amiatt aggódik, hogy egy ilyen fiatal lány egyedül utazgat a világban.

A lány azonban teljesen nyugodtnak tűnt, és mosolyogva válaszolt:

– Igen.

– És üzleti céllal vagy kedvtelésből utaztál? – kérdezte a nő, miközben a halványkék vámokmányokról a lány élénkebb kék szemébe nézett.

– Kedvtelésből – válaszolta a fiatal lány, és az útleveléért nyúlt. – El kellett mennem egy partira.

Szombat délután volt, és annak ellenére, hogy még csak most szállt le a gépe New Yorkban, a reptéren átsétálva Katarina Bishop gondolatai máris akörül forogtak, hova kell még utaznia.

Volt egy Klimt Kairóban, azt beszéltek, hogy egy csinos kis Rembrandt rejtőzik egy barlangban valahol a svájci Alpokban, és látni vélték egy Bartolini-szobrot is valahol Buenos Aires környékén. Mindent egybevetve vagy fél tucat meló jöhetett szóba, és Kat gondolatai egyikről a másikra ugráltak. Közben pedig azok a megbízások neheztedek rá a legnagyobb súllyal, amelyekről még csak nem is volt tudomása – a valaha eltulajdonított és még elő nem került kincsek. A náciknak egy egész hadserege volt arra, hogy ellopják őket, jegyezze meg magában, ő azonban csak egy fiatal lány – egy tolvaj. Elöntötte a kimerültség, miközben arra gondolt, hogy egy élet is kevés lesz rá, hogy visszalopja őket.

Elindult lefelé a mozgólépcsőn, és addig nem is tűnt fel neki a mögötte álló magas, széles vállú fiú, míg azt nem érezte, hogy finoman leemelik a táskát a válláról. Megfordult és felnézett, de nem mosolygott.

– Jobb, ha azt nem próbálsz meg ellopni – mondta.

A fiú megvonta a vállát, és a lány lábánál lévő guruló bőröndért nyúlt.

– Nem is merném.

– Csak mert kiválóan tudok kiabálni.

– Efelől kétségem sincs.

– És verekedni. Az unokatestvéremtől kaptam ezt a körömrészelt... olyan, akár egy rugós kés.

A fiú lassan bólintott.

– Majd észben tartom.

Leérve a mozgólépcsőn Kat rájött, milyen bolond – és módfelett figyelmetlen – volt, hogy nem vette észre a fiút, akit mindenki leplezetlenül bámult a terminálon. Nem azért, mert jóképű volt (nem mintha nem lett volna az); nem is azért, mert tehetős (ami tagadhatatlan tény); egész egyszerűen volt valami W. W. Hale-ben, az ötödikben – egyfajta magabiztosság, amiről Kat tudta, hogy pénzért nem vehető meg (és majdnem biztos, hogy ellopni is lehetetlenség).

Kat megengedte neki, hogy vigye a csomagjait. Nem emelt kifogást az ellen, hogy Hale olyan közel jött mellette, hogy a válla a fiú vastag gyapjúkabátja ujjához ért. Ettől eltekintve nem értek egymáshoz. A fiú még csak rá sem nézett, miközben ezt mondta:

– Küldhettem volna érted repülőt.

– Tudod – pillantott fel rá a lány –, gyűjtöm a kilométereket.

– Ó, hát ha így áll a dolog... – Egy töredékmásodperc múlva Kat útlevele már Hale kezében volt, mint valami csoda folytán. – Szóval, milyen volt Moszkvában, Ms... McMurray? – sandított a lányra. – Nem úgy nézel ki, mint egy Sue.

– Moszkvában hideg volt – válaszolta Kat.

A fiú lapozott egyet az útlevélben, és szemügyre vette a pecsétet.

– És Rióban?

– Meleg.

– És...

– Azt hittem, hogy apa és Eddie bácsi Uruguayba parancsoltak téged – állt meg hirtelen Kat.

– Paraguayba – javította ki a fiú. – És inkább meghívás volt, mint parancs. Sajnálattal visszautasítottam. Azonkívül nagyon szerettem volna részt venni egy „törj be és kapd fel” melóban egy kastélyban, ahol ott a volt KGB fele. – Hosszan sóhajtott. – Kár, hogy nem hívtott senki.

Kat ránézett.

– Ez inkább egy „*fecsegj és kapd fel*” buli volt.

– Kár. – Hale mosolygott, de Kat nem sok melegséget érzett benne. – Tudod, valaki egyszer azt mondta, jól áll nekem a szmoking.

Kat tisztában volt vele. Történetesen ott volt, amikor az unokatestvére, Gabrielle ezt mondta a fiúnak. De azzal is tisztában volt, hogy valójában nem a szmokingról szól ez az egész.

– Könnyű meló volt, Hale. – Katnek eszébe jutott, ahogy a hideg szél belekapott a hajába, miközben ott állt a nyitott ablakban. Az üresen maradt szögre gondolt, ami valószínűleg másnap reggelig fel se tűnt senkinek, és felnevetett. – Totál könnyű. Untad volna.

– Ja – vágta rá Hale –, mert a *könnyű* és az *unalmas* szavakról mindig a KGB jut az eszembe.

– Minden rendben ment, Hale – fogta meg a fiú karját. – Tényleg. Egyemberes meló volt. Ha szükségem lett volna segítségre, hívtalak volna, de...

– Gondolom, nem volt szükséged segítségre.

– A család Uruguayban van.

– Paraguayban – javította ki a fiú.

– A család *Paraguayban* van – emelte fel a hangját Kat, de aztán nyugodtabban folytatta: – Azt hittem, velük mentél.

Hale a lányhoz lépett, kinyújtotta a karját, és dzsekije zsebébe süllyesztette az útlevelet, a lány szíve fölé.

– Nem örülnék, ha ezt elhagynád.

A fiú kilépett az épületből, Kat pedig csak nézte, ahogy kinyílik a nagy üvegajtó. Átkarolta magát a fagyos szél ellen, miközben úgy tűnt, Hale-nek meg se kottyán a hideg.

– Szóval... egy Cézanne, mi? – kiáltotta a fiú megfordulva.

Kat két centit mutatott az ujjával.

– Csak egy picurka... Weatherby? – találgatott, de Hale csak nevetett, miközben egy hosszú, fekete autó kanyarodott a járdaszegély mellé. – Wendell? – kockáztatta meg Kat, és igyekezett lépést tartani Hale-lel. A fiú és az autó közé slisszant, az arcuk alig pár centire volt egymástól, és már egyáltalán nem is tűnt olyan fontosnak, mit takar a *W* a nevében. Az okokat, amiért egész télen dolgozott, mintha elfújta volna a szél.

Hale itt van.

Aztán a fiú közelebb hajolt a lányhoz – átlépve ezzel egy határt, amit nem lehetett figyelmen kívül hagyni –, és Kat érezte, hogy a szíve más ütemre kezd verni.

– Elnézést! – szólt egy mély hang. – Elnézést, kisasszony!

Beletelt egy kis időbe, míg Kat felfogta a szavak értelmét, és hátalépett, hogy a férfi elérhesse a kocsiajtót. Ősz haja és szürke szemé volt, szürke gyapjúfelöltőt viselt, és Kat szerint olyan benyomást keltett, mint aki inas, sofőr és valóságos szupermen egy személyben.

– Hiányoztam, ugye, Marcus? – kérdezte a lány, miközben a férfi elvette a csomagjait, és könnyed eleganciával a csomagtartóba helyezte őket.

– Természetesen – válaszolta a férfi erős brit akcentussal, aminek eredetét Kat már régen nem találgatta. Megérintve a sapkáját folytatta: – Isten hozta itthon, kisasszony.

– Tényleg, Kat – mondta Hale vontatottan. – Isten hozott itthon!

Az autóban biztos meleg volt. Az Eddie bácsi barna homokkőből épült otthonáig és Hale-ék vidéki házáig vezető út is hó- és jégmentes, így egy órán belül száraz és biztonságos helyen lehetnek.

Ám Marcus egy másodperccel tovább szorongatta az ajtókilincset, mint kellett volna, Kat érzékeit pedig túl élessé tette az a tény, hogy immár tizenöt éve Eddie bácsi unoka-unokahúga és Bobby Bishop lánya. A szél is pont megfelelő irányból fúj, hogy elvigye hozzá a hangot:

– Katarina!

Katet mindössze hárman szólították a teljes nevén. Egyiküknek mély, reszelős hangja volt, és éppen Paraguayban osztogatta az utasításait. Vagy Uruguayban. A másik mindig lágy, kedves hangon szólt hozzá, Varsóban élt, és éppen egy rég elveszett Cézanne-t tanulmányozott, amit vissza akart adni jogos tulajdonosának. Kat a harmadik hangtól tartva fordult meg az autó mellett, mert akárhogy is, ez a harmadik hang egy olyan férfihoz tartozott, aki legszívesebben holtan látná őt.

Kat végignézett az utasokra váró taxik során, az egymást ölelő és üdvözlő embereken. Várt. Figyelt. De e három személy egyike sem tűnt fel.

– Katarina?

Egy asszony sétált felé. Ősz haja és kedvesen csillogó szeme volt, hosszú tweedkabátot viselt, és kézzel kötött sálát. Egy fiatal férfi karolta át a vállát, és lassan közeledtek felé – mintha Kat légi jelenség volna csupán, ami köddé válhat a szélben.

– Maga az a Katarina Bishop? – kérdezte az asszony tágra nyílt szemmel. – Maga az a lány, aki kirabolta a Henley-t?

3. FEJEZET

Ha pontosak akarunk lenni, Katarina Bishop nem rabolta ki a Henley-t – ahogy a csapata tagjai sem. Ő csak egyike volt annak a néhány kamasznak, akik pár hónappal korábban besétáltak a világ legbiztonságosabbnak hitt múzeumába, és leakasztottak a falról négy festményt, amelyek nem is voltak a Henley tulajdonában. A képek nem szerepeltek a biztosítási kimutatásokban. Egyetlen katalógusban sem jelentek meg. A Henley soha egy lyukas garast sem fizetett egyik műért sem, így amikor Kat maga is átsétált az egyikkel (egy Rembrandttal) a múzeum ajtaján, egyetlen törvényt sem sértett meg. (Ezt Marco bácsi is alátámaszthatja, a család azon tagja, aki egyszer Minnesotában tizennyolc hónapig tetszelgett egy szövetségi bíró szerepében.)

Ebből kifolyólag Kat tétovázás nélkül mondta a nő szemébe:

– Sajnálom. Félretájékoztatták.

– *Maga* Katarina Bishop? – kérdezte az asszony kísézője, és annak ellenére, hogy sosem találkoztak korábban, a hangsúly nagyon is ismerős volt: múlt december óta Kat rengetegszer hallotta már másoktól.

A lánynak, aki kitervelte a Henley-beli akciót, magasabbnak kel-
lene lennie, érződött a kérdésből. Idősebbnek, okosabbnak, erősebb-
nek, gyorsabbnak és úgy általában többnek ennél az alacsony lány-
nál, aki ott állt előttük.

– A Katarina Bishop... – A férfi elhallgatott, a megfelelő szavak
után kutatott, majd suttogva folytatta: – A tolvaj?

Ezt már nem volt olyan könnyű megválaszolni. Mindent egybe-
vetve lopni – még ha maga a cél nemes és értékes is – törvénybe üt-
köző. Ezenkívül az előtte álló pár brit akcentussal beszélt, a Henley
pedig Angliában van, akárcsak a múzeum vagyongazdái, de ami ta-
lán még ennél is fontosabb, a Henley-t biztosító társaság is.

Ám az elsődleges ok, amiért Kat nem tudott válaszolni, az volt,
hogy már nem tekintette magát tolvajnak. Sokkal inkább vissza-
szolgáltató művésznek vagy kárpótlás-specialistának. Minden tekin-
tetben kivételes vagy inkább lehetetlen bűnözőnek. Végül is a szo-
bor, amit Rióban emelt el, törvényesen egy asszonyt illetett, akinek a
nagyzülei Auschwitzban haltak meg. A Moszkvából magával hozott
festmény hamarosan útra kel Tel-Avivba, egy kilencvenéves férfihoz,
a jogos tulajdonosához.

Szóval Katarina Bishop nem volt tolvaj, ezért is mondta, amit
mondott:

– Sajnálom, összetévesztenek valakivel – fordult vissza Hale és a
fekete limuzin felé.

– Szükségünk van a segítségére – lépett előre az idős asszony.

– Sajnálom – ismételte Kat.

– Azt mondták, hogy maga nagyon tehetséges.

– A tehetséget túlbecsülik – hangzott Kat válasza.

Közelebb lépett az autóhoz, de az asszony megragadta a karját.

– Tudunk fizetni!

Kat erre megtorpant.

– Attól tartok, tényleg nem engem keresnek.

Kat Hale-re pillantott, a fiú pedig kinyitotta neki a limuzin ajtaját. Éppen beszállt, amikor az asszony még hozzátette:

– Az a férfi azt mondta, hogy maga... segít az embereknek. – Megbicsaklott a hangja, mire a fiatal férfi erősebben szorította a vállát.

– Nagymama, gyere, menjünk. Nem kellett volna hinnünk neki.

– Kinek? – Kat hangja élesebben csengett, mint szeretne volna, de nem tehetett róla. Felegyenesedett. – Ki adta meg a nevemet? Valaki elárulta, hol találhatnak meg, ki volt az?

– Egy férfi... – motyogta az asszony, keresve a szavakat. – Nagyon meggyőző volt. Azt mondta...

– Mi a férfi neve? – Hale közelebb lépett a fiatalemberhez, aki vagy nyolc évvel lehetett idősebb nála, és öt centivel magasabb.

– Az otthonunkban keresett fel... – kezdte a férfi, de Kat csak a nő suttogását hallotta:

– Romani – vett egy mély lélegzetet az asszony. – Azt mondta, hogy Visily Romaninak hívják.

4. FEJEZET

Talán vannak olyanok, akiknek ismeretlenül cseng a Visily Romani név. Négy hónappal ezelőtt, mielőtt a neve feltűnt volna két, a Henley-ben hagyott névjegykártyán, nagyon kevesek hallottak róla egyáltalán. Kat addig a pillanatig semmit sem tudott róla, de hát Kat még mindig nagyon fiatalnak számított egy nagyon ősi világban. Azóta azonban Kat maga is úgy gondolta, hogy sokkal, de sokkal idősebb lett.

Legalábbis annak érezte magát egy órával később Hale oldalán a csendes étteremben, nem messze Eddie bácsi barna homokkőből épült, brooklyni házától. Az idős hölgy és kísézője ott ültek mellettük. Szótlanok és megviseltek voltak, mintha hosszú utat tettek volna meg idáig.

Az étterem csaknem üresen kongott, de a fiatal férfi folyamatosan az asztalokat törölgető pincéernőt figyelte a válla felett, és az ablaknál ülő főiskolásnak tűnő lányt, aki fülhallgatóval a fülében egy alkotmányjogról szóló könyvet tanulmányozott. Szarukeretes szemüvege mögül szigorúan vette szemügyre a helyiséget. Aztán megkérdezte:

– Biztosak benne, hogy nem egy ennél diszkrétebb helyen kellene beszélgetnünk? – Félelem csengett a hangjában.

– Ez elég diszkrét – felelte Hale.

– De... – kezdett bele a fickó, ám Kat az asztalra könyökölt.

– Kik maguk, és miért kerestek fel?

– Constance Millernek hívnak, Miss Bishop – mondta az ősz hajú nő. – Vagy szólíthatom a keresztnevén? Olyan érzésem van, mintha már ismerném... és magát is, Mr. Hale – mosolygott a fiúra.
– Milyen kedves, fiatal pár! – Kat megmozdult, de az idős hölgy folytatta. – Úgymond a rajongójuk lettem. – Kicsit elvarázsoltnak hangzott, mintha egész eddigi élete sütívásárokról és Agatha Christie-regényekről szolt volna, és hirtelen az utóbbiban találta volna magát.

– Valójában azt próbálom elmondani – folytatta az asszony –, hogy van valami, amit szeretném, ha ellopnának nekem.

– Nagymama, kérlek!

– Jaj, Marshall – paskolta meg unokája kezét az idős hölgy –, hiszen profik!

Hale felvonta a szemöldökét, és önelégülten Katre vigyorgott. Kat belerúgott az asztal alatt, és intett az asszonynak, hogy folytassa.

– De, nagymama, ők még... – pillantott rájuk a férfi, majd halkabban folytatta: – Gyerekek.

– Te huszonöt éves vagy – mondta neki az asszony.

– Mi köze ennek ehhez?

Az idős hölgy megvonta a vállát.

– Az én szememben mindannyian gyerekek vagytok még.

Kat nem akarta megkedvelni az asszonyt. A szeretet érzelgőssé teszi az embert, nagyobb kockázatot vállal miatta. Szívességeket. Így hát Kat ügyelt rá, nehogy elmosolyodjon. Az egyetlen dologra koncentrált inkább, amit valóban tudni akart.

– Hogy találkoztak Visily Romanival?

– Két héttel ezelőtt felkeresett a londoni lakásomon. Tisztában volt a helyzetünkkel, és azt mondta, hogy maga...

– Hogy nézett ki? – hajolt előre Kat az asztalon, hogy közelebb legyen az egyetlen emberhez, aki találkozott Romanival, aki valaha is a szemébe nézett. – Mit mondott? Adott magának valamit, vagy...

– Járt már Egyiptomban, Katarina? – kérdezte az idős hölgy, de nem várt választ. – Én ott születtem. – Elmosolyodott. – Ó, gyönyörű volt ott gyerekek lenni. A városok tele voltak élettel, a sivatag pedig olyan hatalmas és végtelen volt... mint az óceán, tudja. Nagy, fehér hálók alatt aludtunk, és kint játszottunk a napon. Az apám kiváló ember volt. Erős, bátor és eltökélt – rázta meg az öklét. – Archeológus volt, ő is, és az anyám is, és azon a napon... nos... aznap Egyiptom volt a legjobb hely a világon.

– Ez nagyszerű, asszonyom, de mintha mondott volna valamit arról, hogy... – vágott közbe Hale, de az asszony folytatta:

– Volt, aki csak a homokot és a tűző napot vette észre, és úgy gondolta, hogy civilizálatlan egy hely. De az apám és az anyám tudta, hogy nem a felszín számít. A civilizációt nem homokból építik. Hanem vérből. A szüleim éveken át kutattak. Háborúk dúltak, de ők csak kutattak. Gyerekeik születtek, de kutattak tovább. A múlt szólította őket – bámult a levegőbe. – Ahogy most engem is, úgy hiszem.

Kat bólintott, és a több mint fél évszázada ellopott kincsekre gondolt, a festményekre, amelyeket sosem látott, és amelyeket szeretett volna megérinteni és a kezében tartani.

– Nagymama – szólalt közbe lágyan Marshall, egyik kezét az asszony vállára téve –, talán jólesne egy tea.

– Nem kell tea! Igazságot akarok! – csapott az asztalra törékeny öklével. – Azt akarom, hogy az az ember ugyanúgy elveszítse a követ, ahogy a szüleim is elveszítették mindenüket, amilyük volt.

– Követ? – szúrta közbe Hale, és kihúzta magát. – Milyen követ? De Marshall mintha meg se hallotta volna a kérdést.

– Ugyan már, nagymama, ha Anglia legjobb ügyvédei sem tudtak segíteni, hogyan jutna két kölyök...

– Két kölyök, akik kirabolták a Henley-t – fűzte hozzá Hale. Kat megint belerúgott az asztal alatt.

– ...bármire is? – fejezte be Marshall.

– A szüleim bukkantak rá, Katarina – ragadta meg hirtelen az asszony Kat apró kezét. – Ők találták. Száz kilométerre Alexandriától, egy kőhajításnyira a tengertől. Megtalálták az egyik kincseskamrát. Az utolsó egyiptomi fáraóét.

– Az utolsó fáraó... – szólalt meg Kat.

Az asszony sóhajtott, aztán azt suttogetta:

– Feltételezem, inkább úgy ismeri, Kleopátra.

Amikor Kat ujjai bizseregni kezdtek, nem tudta eldönteni, hogy az asszony szavaitól vagy az őt szorító kéztől dermedt meg.

– Ó, pompás látvány volt! Kleopátra tudta, hogy uralkodásának napjai meg vannak számlálva, és gondja volt rá, hogy a legértékesebb kincseit elrejtse a rómaiak elől. Ez volt a legnagyobb kincseskamra, amit a szüleim valaha is láttak. Urnák, szobrok, arany... rengeteg, rengeteg arany. Emlékszem, hogy a munkásokkal olyan magas aranyhegyek között bújócskáztam, mint a homokdűnék.

Kinyitotta az ölében fekvő táskáját, és egy megfakult, fekete-fehér fotót húzott elő a beléséből. Különösen törekenynek tűnt a keze, ahogy maga elé tartotta a képet, és az emlékre meredt.

– Ekkor voltam életemben a legboldogabb – nyújtotta a fotót Katnek és Hale-nek, mint valami ajándékot. Kat áthajolt a kopott asztalon, és szemügyre vette a fehér ruhás fiatal lányt a királynő kincsei között.

– Mi történt? – kérdezte Hale.

– Kelly... – szólalt meg az unoka, és a név hallatán lehervadt a mosoly az idős hölgy ajkáról.

– Sosem kedveltem, és a gyerekek ösztönei nem csálnak – mondta, majd lágyan felnevetett. – De feltételezem, ezt már tudják.

Kat bólintott.

– Folytassa.

– Nos, a szüleim megtalálták a kamrát, de a dokumentálás harmadik napján az öcsémmel várandós anyámnál idő előtt beindult a szülés. Szörnyű volt. Kis híján mindkettőjüket elveszítettük. Ám a szüleim rábukkantak a karrierjük csúcsát jelentő leletre, úgyhogy boldogok voltak. Apámnak volt egy fiatal asszisztense, és megbízta, hogy felügyelje a munkát, míg anyám felépül. Két hétig voltak távol a szüleim. *Két hétig.* – Az utolsó szavakat csak alig hallhatóan suttogta. – El tudják képzelni, mennyire megváltozhat az ember élete két hét alatt?

Kat érezte, hogy Hale a lábának feszíti a lábát, de egyikük sem szólt egy szót sem. Nem volt rá szükség.

– Mindent elvett, Miss Bishop. Az alatt a két hét alatt, míg anyám élet és halál között lebegett, a szüleim asszisztense elvett mindent, amiért addigi életükben dolgoztak.

– Saját magának tulajdonította a leletet?

– Rosszabb – mondta az asszony. – Mindent összecsomagolt és eladogatott. Egyetlen darabot sem katalogizáltak. Nem számoltak be róla, nem tanulmányozták őket. A leleteket gőzhajókra pakolták, és elszállították a Földközi-tengeren. Eladták a történelmet annak, aki a legtöbbet ígerte érte, egy olyan időszakban, amikor a királyok kincsei szép pénzekért cseréltek gazdát. Vagy királynőé, jelen esetben.

Az asszony a zsebkendőjéért nyúlt, de nem sírt. Katet és Hale-t tanulmányozta.

– A szüleimet lejáratták és kisemmizték. Nevetség tárgyává váltak archeológus berkekben. Odaveszett életük lelete. És az vette el, akiben a legjobban bíztak.

– De, gondolom, csak meséltek róla az embereknek. – Hale meg sem próbálta elrejtteni a hangjában bujkáló kétséget. – Valaki csak tudta, hogy min dolgoztak, és mit találtak.

– Ó, de hát vad környék volt az akkoriban, Mr. Hale. Veszélyes idők jártak. Fosztogatók voltak mindenütt, sírablók, kincsvadászok. A valódi archeológusok mérhetetlenül óvatosan jártak el. A titoktartás mindennél fontosabb volt.

– De később... – kezdett bele Kat.

Az asszony dohogott.

– Később? Később a szüleim tönkrementek, és magukra hagyták őket. Semmilyen sem maradt a büszkeségen és a gyerekeiken kívül. Én, Miss Bishop... Csak engem és az öcsémet vitték magukkal a sivatagból, és hamarosan belőlem is már csak por marad. – Vett egy mély lélegzetet, finom keze erősebben markolta a zsebkendőt. – A szüleim számára már késő, hogy megkapják, ami őket illeti. De Egyiptom számára még van remény, hogy újra az övék legyen, amit egykor elvettek tőlük.

Az asztalra támaszkodott, és újfajta sürgetéssel a szemében hajolt előre. Egy olyan asszony tekintete volt ez, akinek célja van. Kész terve.

– Van egy kairói múzeum, amelyik befogadja a követ, ha át tudom adni nekik. Fél évszázaddal ezelőtt kellett volna ennek megtörténnie, de jobb későn, mint soha. – Elhallgatott. Megint Katet tanulmányozta, aztán megszólalt: – Csodálatos érzés lehet megszerezni egy gyönyörű dolgot, és visszajuttatni a jogos tulajdonosának. Nem így gondolja, Katarina?

– Mit... – Kat megrázta a fejét. – Mit mondott magának Visily Romani rólam?

– Hogy ellop dolgokat. – Az asszony megint lágyan felnevetett. Kat a fotón látott fiatal lányt kutatta a tekintetében, de túl sok idő, napsütés és homok állt közöttük.

Hale kicsit kihúzta magát ültében.

– A szülei asszisztensét Kellynek hívták?

Az idős hölgy mosolygott.

– Igen.

– Oliver Kellynek? – kérdezte Hale.

Az asszony megint nevetett, és Kat tekintetét kereste.

– Igen, Katarina, a világ legnagyobb aukciósházának alapítója egy szélhámós, egy fosztogató... egy *tolvaj*.

Kint eleredt a téli eső. Kat hallotta az étterem ablakán koppanó esőcseppeket. Varsóra gondolt, és Abiram Stein pillantására, miközben háborúról, náciokról és festményekről mesélt.

– Nézze meg ezt a képet, Katarina! – csúsztatta elé a fényképet az asszony az asztalon.

– Bájos...

– Nézze meg közelebbről!

Kelly. Egyiptom. Kleopátra. A szavak betöltötték a helyiséget, akár a kávé illata és az eső hangja. Kat még egyszer ránézett a képre: egy kislány volt rajta fehér ruhában, egy díszes szoba, két napbarnított kéz és a leghatalmasabb drágakő, amit valaha látott.

– Ez a...

– Igen.

– Szóval ez az a...

Az asszony unokája nyelt egyet.

– Igen.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– És azt akarja, hogy mi...

– A barátja, Mr. Romani biztosított róla, hogy megfelelően képzettek. Ami a finanszírozást illeti, a jogi erőfeszítéseink még szegényebbé tették bennünket, mint korábban voltunk, de van némi ingóságunk, amit pénzzé tehetünk. Ezért... – ragadta meg a nyakában lógó antik medalliont az asszony. – Ismerek egy kereskedőt, aki ötszáz fontot adna ezért.

– Nem a pénzről van szó – rázta Kat a fejét. – Épp csak... azt akarja, hogy kerítsük elő és lopjuk el a Kleopátra-smaragdot?

– Azt a Kleopátra-smaragdot? – hangsúlyozta ki Hale.

– Ó, igen! – Most először a fiatal férfi is elmosolyodott. – Azt, amelyiken átok ül.